

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **S. Z.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4 - Nusle, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17.9.2010 č.j. CPR-8079-1/ČJ-2010-9CPR-C213

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Poděbrady, skupiny povolování pobytu Kutná Hora ze dne 3.5.2010 č.j. CPPH-00765/CI-2010-64, kterým byla podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst.1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) zrušena platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že žalobce v odvolání namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s právními předpisy, a to pro jeho nepřezkoumatelnost dle § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Z výroku rozhodnutí, stejně jako jeho strohého odůvodnění nevyplývá, který konkrétní pobyt je účastníku řízení rušen a to jak ve vztahu k jeho platnosti,

tak jeho účelu. Žalobce dále namítl, že správní orgán se nevypořádal se skutečností, že cizinec má na území ČR manželku, která má povolený pobyt, a tedy neposoudil, zda zrušení povolení k pobytu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života.

Po posouzení veškerého spisového materiálu odvolací orgán konstatoval, že ze strany správního orgánu I. stupně neshledal porušení zákona č. 326/1999 Sb., ani správního řádu. Správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí, podklady, ze kterých při rozhodování vycházel, jsou součástí spisového materiálu, a účastník řízení měl možnost se k nim vyjádřit. Odvolacím orgánem byly všechny doklady, které mu byly postoupeny a jsou součástí spisového materiálu velmi podrobně prozkoumány. Odvolací orgán v případě žalobce shledal naplnění ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť jmenovaný byl pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Kutné Hoře č.j. 1T 4/2010-28 ze dne 14.1.2010 uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb., za což byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců se zkušební dobou jednoho roku a k trestu zákazu činnosti - řízení motorových vozidel po dobu 16 měsíců. Na základě pravomocného odsouzení, ze kterého vyplývá, že byl jmenovaný odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, byl správním orgánem shledán důvod pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, resp. zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Trestnou činností cizince se zabýval soud v trestním řízení a správní orgán není oprávněn přezkoumávat pravomocné rozhodnutí soudu. Pokud byla určitá osoba pravomocně odsouzena pro trestný čin, správní orgán z tohoto rozsudku vychází a je tímto vázán. Žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a z této skutečnosti musí správní orgán vycházet. Zákonem je stanovena povinnost tímto způsobem rozhodnout a není připuštěno uplatnění diskrečního oprávnění. Zahlazení odsouzení nebylo do současné doby správnímu orgánu předloženo. Pokud je žalobce cizincem, který tyto právní normy porušuje, sám se zbavuje možnosti pobývat na území České republiky na základě povolení k pobytu.

K námitce uplatněné v odvolání, že správní orgán nezkoumal dopad rozhodnutí do soukromého života cizince, odvolací orgán uvedl, že v daném případě je dán důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a v tomto případě správnímu orgánu nepřísluší zkoumat přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Podle tohoto ustanovení policie zruší povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Zákonem je správnímu orgánu stanovena povinnost tímto způsobem rozhodnout.

K námitce, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, který konkrétní pobyt je účastníku řízení rušen, a to jak ve vztahu k jeho platnosti, tak jeho účelu, což je zásadní pro jeho právní kvalifikaci, odvolací orgán uvedl, že ustanovením § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., je stanoveno, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Podle ustanovení § 46 odst. 1 platí ustanovení § 37 obdobně pro povolení k dlouhodobému pobytu. Není zde stanovena právní kvalifikace účelu pobytu. Ruší se platnost současného povolení k pobytu. Spisovým materiálem cizince je potvrzeno, že pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, naposledy s platností od 01.03.2010 do 30.06.2010. Jiné povolení k pobytu nebylo cizinci uděleno. Odvolací orgán konstatoval, že neshledává v absenci uvedení účelu povolení k pobytu ve výroku pochybení, které by mělo za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V rámci vedeného správního

řízení nevznesl účastník řízení pochybnost o správním řízení, měl možnost se v daném případě seznámit se spisem a před vydáním rozhodnutí vznést námitky. Cizinec postup správního orgánu nezpochybnil a taktéž nezpochybňuje důvody zahájeného řízení a následné rozhodnutí ve věci. Ke spáchané trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen a která je důvodem pro zrušení platnosti jeho povolení k pobytu, se nevyjádřil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, je nepřezkoumatelné a dle názoru žalobce je projevem libovůle žalovaného správního orgánu. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je ve zjevném rozporu s právními předpisy, a to především pro jeho nepřezkoumatelnost dle § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný zejména naprosto pominul jakkoliv přihlédnout ke skutečnosti, že žalobce žije na území České republiky ve společné domácnosti s manželkou, která má v ČR povolen trvalý pobyt, přičemž mezi oběma existuje silné citové pouto, jehož rozdělením by evidentně došlo k závažnému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, ale také jeho manželky.

Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že v daném případě správnímu orgánu nepřísluší zkoumat přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Z § 2 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními dokumenty, které jsou součástí právního řádu. Právo na ochranu soukromého a rodinného života vyplývá jednoznačně z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a součástí právního řádu ČR je nepochybně také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „Úmluva“), z jejíhož čl. 8 taktéž vyplývá právo osob na ochranu soukromého a rodinného života. V případě uvedených práv se jedná o základní práva garantovaná ústavními právními předpisy a předpisy obdobné právní síly, jež jsou nadřazeny obecným zákonům. Správní orgány jsou tak vždy povinny dbát, aby jejich rozhodnutí neměla nepřiměřený dopad do základních práv a svobod účastníků řízení, a jsou tedy vždy povinny možnost takového nepřiměřeného dopadu zkoumat dle ust. § 3 správního řádu a následně výsledek svého zkoumání uvést v odůvodnění svého rozhodnutí v souladu s ust. § 68 odst. 3 téhož zákona.

Z výše uvedeného je dle žalobce zjevné, že správní orgán v řízení postupoval v rozporu s platnými právními předpisy a svým postupem porušil mimo jiné ust. § 2, § 3, § 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost ve věcech dlouhodobého pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od uvedeného data s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jednal jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že při svém rozhodování vycházel z pravomocného trestního příkazu Okresního soudu v Kutné Hoře č.j. 1T 4/2010-28 ze 14.1.2010, ve kterém je trestný čin, kterého se žalobce dopustil, kvalifikován jako trestný čin úmyslný. Sama skutečnost tohoto odsouzení, kterou ostatně žalobce nezpochybnil, plně postačuje k tomu, aby správní orgán rozhodl o tom, že povolení k dlouhodobému pobytu zruší. Díkce ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neumožňuje, aby správní orgán rozhodl jinak, ale způsob rozhodnutí ve věci mu přímo

ukládá. Pokud správní orgán rozhoduje podle ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný dále uvedl, že pokud je žalobce cizincem, který právní normy porušuje, sám se zbavuje možnosti pobývat na území České republiky na základě povolení k pobytu. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek s ohledem na vlastní zájmy připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Právní zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a zdůraznil, že bylo povinností správního orgánu vypořádat se s otázkou přiměřenosti zásahu spočívajícího ve zrušení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Pokud to správní orgán neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil, svou neúčast předem písemně omluvil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1. Současně je povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Podle § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „právní předpisy“). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.

Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci uvážil takto:

Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce. V jeho odůvodnění odvolací orgán v souladu s výše citovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil výrok rozhodnutí, označil podklady pro jeho vydání, a taktéž dostatečně určitým a srozumitelným způsobem popsal úvahy, jimiž se řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze rovněž seznat, jakým způsobem se odvolací orgán vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce, včetně námítky vytykající správnímu orgánu absenci posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobce v podané žalobě namítl též porušení ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, nicméně vůbec nespecifikoval, v čem porušení zmíněného ustanovení, které upravuje náležitosti výrokové části rozhodnutí správního orgánu, spatřuje. Neuvedl, jaké náležitosti ve výroku rozhodnutí správního orgánu postrádá, a dokonce ani to, zda tuto námitku vztahuje k rozhodnutí správního orgánu I. stupně či k napadenému rozhodnutí odvolacího orgánu. Samotné uvedení ustanovení zákona, k jehož porušení mělo dle názoru žalobce dojít, k vymezení rozsahu soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí nepostačuje.

Totéž platí i pro tvrzení žalobce, že správní orgán v řízení postupoval v rozporu s ustanovením § 4 správního řádu, které upravuje zásady přístupu správního orgánu k dotčené osobě. Žalobce neuvedl, jakou z povinností uvedených ve zmíněném ustanovení (povinnost chovat se k dotčeným osobám zdvořile, poskytnout jim přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, umožnit jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy) měl správní orgán v řízení porušit.

Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Naprostá bezobsažnost námitok vytykajících žalovanému porušení § 68 odst. 2 a § 4 správního řádu brání tomu, aby k nim soud při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jakkoliv přihlížel.

Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, že správní orgán nebyl v dané věci povinen zabývat se posouzením přiměřenosti zásahu spočívajícího ve zrušení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. V případě, že je důvodem zrušení povolení k dlouhodobému pobytu zjištění správního orgánu, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, zákon skutečně nepodmiňuje vydání rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu tím, že důsledky tohoto rozhodnutí musí být přiměřené důvodu pro zrušení povolení, zejména pak dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Tuto podmínku musí policie zkoumat, jestliže rozhoduje o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodů uvedených v § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., nikoliv však tehdy, postupuje-li podle prvního odstavce uvedeného ustanovení. Je tomu tak proto, že v případě pravomocného odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu jsou důsledky rozhodnutí policie o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu vždy přiměřené důvodu zrušení dříve vydaného povolení, a tedy i dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, a otázkou přiměřenosti se tudíž není třeba zabývat. Automatické splnění podmínky přiměřenosti důsledků rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu ve vztahu k tomuto důvodu zrušení povolení zákonodárce jednoznačně vyjádřil v dikci ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., tím, že do něj (na rozdíl od druhého odstavce téhož ustanovení) podmínku přiměřenosti nezakotvil. Žalobce si musí uvědomit, že pravomocným rozhodnutím soudu, jímž byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, bylo nade vší pochybnost deklarováno, že se dopustil protiprávního a pro společnost škodlivého jednání proti zájmům chráněným trestním zákonem, a to dokonce úmyslným jednáním. Celospolečenský význam tohoto zásadního důvodu pro zrušení platnosti povolení cizince k dlouhodobému pobytu vždy nutně převyšuje případný soukromý zájem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, který na území České republiky na základě dříve vydaného povolení vede.

Správní orgány obou stupňů tedy postupovaly v souladu se zákonem, když se v řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, nezabývaly otázkou přiměřenosti dopadu jejich rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce. Skutečnost, že byl žalobce v minulosti pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, byla v řízení prokazatelně zjištěna, a žalobce to ostatně ani nepopírá. Na základě zjištění této skutečnosti byla policie podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., *oprávněna a zároveň povinna* zrušit platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu, a to bez dalšího. Jinak řečeno, samotné zjištění této skutečnosti je dle zákona dostatečným důvodem pro vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení cizince k dlouhodobému pobytu. Správní orgán tedy v souzené věci postupoval v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť v nezbytném rozsahu zjistil stav věci potřebný pro rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ke zjišťování jakýchkoliv dalších okolností nebylo důvodu, protože by nemohly nijak ovlivnit rozhodnutí správního orgánu ve věci samé.

Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, má plnou oporu v zákoně č. 326/1999 Sb., a nelze je tudíž označit za projev libovůle správního orgánu. Žalobce navíc ani neuvádí, v čem namítanou libovůli spatřuje.

Neobstojí ani námitka, v níž se žalobce s odkazem na § 2 správního řádu dovolává článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 Úmluvy. Článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod garantuje každému právo na ochranu před *neoprávněným* zasahováním do soukromého a rodinného života. Za neoprávněné zasahování do žalobcova soukromého a rodinného života však nelze považovat rozhodnutí policie o zrušení platnosti

jeho povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo vydáno v souladu se zákonem, a tedy oprávněně. V projednávané věci nedošlo ani k porušení práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života garantovaného článkem 8 Úmluvy. Toto právo fyzické osoby není právem absolutním - do jeho výkonu být může ze strany státního orgánu zasaženo za podmínek uvedených v druhém odstavci téhož článku Úmluvy. Státní orgán může do výkonu tohoto práva zasáhnout v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Ke zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu došlo v souladu se zákonem a toto opatření se jeví jako nezbytné v zájmu veřejné bezpečnosti; jeho cílem je předcházet dalšímu páchání zločinnosti na území České republiky ze strany žalobce. Soud k tomu dodává, že povinnost žádného státu, tedy ani České republiky, bezvýhradně respektovat volbu žalobce a jeho manželky ohledně místa, kde chtějí realizovat společný soukromý a rodinný život, z článku 8 Úmluvy rozhodně dovodit nelze.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.